

*Tell me what do you see
when you look at me
The girl in the mirror
she just ain't me*

*What's inside? - No one knows
She has to hide - She never shows*

1

'Le - Vi - Le - Vi - Le - Vi!'

Hoge meisjesstemmen gilden zijn naam. Een tijdlang overstemde het de muziek die de dj opzette. Tot het publiek begreep dat er echt geen toegift meer kwam.

Levi van Eijk had zijn eerste optreden achter de rug. Een super concert. De aula van de school was afgeladen geweest. Tot achterin stonden mensen. En allemaal hadden ze gejoeld en geschreeuwd en na het laatste nummer nog lang en hard geklapt.

Van tevoren was het publiek rumoerig geweest. Groepen schreeuwerige jongens. Gierende meisjes. Brugklassers die chips en pinda's in elkaars shirt gooiden. Moesten die straks naar hen gaan luisteren?

Het had de bandleden bloednerveus gemaakt. Levi's vriendin Nicole draafde heen en weer naar de wc, zijn vriend Jay stelde de drums voor de tiende keer af en Cecilio's gezicht was nat van het zweet. Zelfs Boon, die altijd alleen maar onverschilligheid uitstraalde - Boon met zijn broek die drie maten te groot was waardoor hij continu afzakte - zelfs Boon was druk. Zo ongeveer elke tien seconden riep hij 'Fok!'

Misschien was Levi's spanning minder zichtbaar. Hij probeerde niet op de anderen te letten en deed zijn best rustig te ademen om het zenuwmonster in zijn buik onder controle te houden, maar hij was minstens zo gespannen als de rest. Ze stonden allemaal strak van de zenuwen, al was Nicole de enige die dat toegaf.

Vóór het optreden had Tjeerd, de muziekdocent, de

bandleden bij zich geroepen. In een kringetje stonden ze bij elkaar, de armen om elkaars schouders geslagen. Behalve Boon, die hield zijn handen natuurlijk in zijn zakken.

‘Can we do it?’ riep Tjeerd.

‘Nou, jeetje...’ zei Nicole.

‘Ik hoop het,’ zei Jay.

Boon - hij heette Rick Boonstra maar iedereen noemde hem Boon - haalde zijn schouders op.

‘Hé!’ schreeuwde Tjeerd. ‘Natuurlijk kunnen jullie het! Geloof in jezelf!’ En opnieuw riep hij, maar nu klonk het waarschuwend: ‘Can we do it?’

Levi hield zijn lachen in en riep mee: ‘Yes, we can!’

Daarna volgden de high-fives. Levi moest bekennen dat het een goed moment was. Allemaal wilden ze dat het perfect zou gaan en daar hadden ze elkaar voor nodig en dat wisten ze. Samen waren ze één. Eén band.

Iedereen ging naar zijn plek op het podium. Levi, met zijn witte Ibanez gitaar om zijn nek, naast Nicole, vóór de band. Hij gaf haar een snelle kus. Daarna liet hij zijn armen losjes langs zijn lichaam hangen, ademde diep door en concentreerde zich.

‘Go for it!’ Tjeerd stak twee duimen omhoog. Toen stapte hij door de opening in de gordijnen. Het gefluit zwol aan.

‘Hooggeëerd publiek!’ Tjeerd brulde in een microfoon, maar het werd nauwelijks stiller in de aula.

Als ze straks maar kappen met dat geschreeuw, flitste het door Levi heen. Meteen ontwaakte het zenuwmonster in zijn buik. Het kronkelde omhoog naar zijn keel. Onmiddellijk dacht hij: Stop! Ze gaan luisteren, allemaal, daar zal ik voor zorgen! En hij geloofde het.

Nicole keek hem angstig aan.

‘Relax, Niek. ’t Gaat goed.’

Voor hij in de band zat, was ze hem nooit opgevallen. Nicole was lief en ze was mooi, maar onopvallend. Een meisje dat je over het hoofd zag. Tot je haar hoorde zingen.

Toch was ze nu onzeker. Het liefst wilde hij haar even vasthouden, zijn arm om haar heen slaan, maar hij moest zich op zichzelf concentreren. Net als zij.

Aan de andere kant van het gordijn hoorde hij Tjeerd schreeuwen: ‘Vanavond het eerste optreden van onze nieuwe schoolband. De band die je in de gaten moet houden. De band die het helemaal gaat maken: Public Bitch!’ Toen ging het gordijn open en verdween Tjeerd in de coulissen.

Daar stonden ze dan. Als apen in een open kooi. Er klonk schel gefluit op vingers en de meeste leerlingen kletsten of ze schreeuwden naar elkaar. Alleen een paar leerlingen zag hij flauwtjes klappen. Onhoorbaar.

Jay, de drummer, tikte af. Een, twee, drie. De gitaren klonken. Levi keek de donkere zaal in. Een paar uitgelaten meiden voorin zwaaiden naar Nicole, maar die zag niets. Hij liet zijn blik over de leerlingen glijden. Ogen, ogen, overall ogen. Kritische en honende blikken van de ouderejaars. Jij?! Wie ben jij dan wel dat je daar staat? sneerden hun ogen.

Woorden voor een nieuwe song welden in hem op. *I see eyes - cold as ice. There ain't no paradise.* Hij raakte er even van uit zijn concentratie.

Vrienden van Boon, jongens uit de hoogste klas, hingen tegen de achterwand. En Tom was er, zijn oudere stiefbroer, die ook op deze school gezeten had.

‘Geen ouders!’ had Boon gezegd. ‘Dit is rock ’n roll!’ Maar bij de deur stonden er toch een paar. En ook Cecilio’s oma, die bij de eerste tonen haar gebreide muts-je tot ver over haar oren trok.

Nicole keek naar hem. Hij moest beginnen.

Levi schudde zijn hoofd, als om alle hinderende gedachten van zich af te schudden, en zette zijn eerste tonen in. Ze waren verrast door zijn lage zangstem. Hij zag het. Opeens was hij niet meer die reuzenkleuter uit de derde. Hij wás iemand. Hij voelde zijn kracht. En nu genoot hij van al die ogen die op hem gericht waren. Hij keek ze recht aan. Hij was niet meer bang voor ze. Geen moment keek hij, zoals Tjeerd hen geleerd had, over het publiek heen. Het publiek was van hem!

*Our acting / make the ice melting
and now the heat is on / yeah, the heat is on!*

Een broeierig dreigend lied dat over liefde maar net zo goed over het milieu kon gaan, hij wist het niet zeker. Toen was er geen tijd meer voor eigen gedachten. De wereld was dit lied. Hij was het lied. Nu. Levi verloor zich in het moment.

Nicole’s stem was mooi hoog. Eerst klonk ze een beetje bibberig, maar ze herstelde zich. En daarna ging het los. De muziek versnelde. De gitaren stuwden. Levi zong laag en dreigend. De tekst van Tjeerd was niet speciaal, maar Levi’s stem maakte het bijzonder. Daardoorheen fladderde Nicole’s stem raggfijn en zuiver naar de hemel. Er was alleen nog de muziek, de keyboards, de gitaren, hun stemmen - hij en Nicole - en de drums. Dit was het leven. Het paradijs. Er bestond geen tijd meer. Tot de muziek tot een climax kwam en even later eindigde met een knal van Jay. Er werd gejoeld en geklapt. Applaus steeg op. Levi lachte

naar de zaal. De hele school kende hem nu. Hij wist zeker dat er voor hem maar één toekomst was: de muziek in. Uitgelaten draaide hij zich naar Nicole die blij en opgelucht teruglachte. Haar ogen twinkelden. Toen keerde hij zich naar de rest van de band, naar Boon en Cecilio en naar Jay, die op zijn teken het tweede nummer inzette.

‘Het ging goed hè!’

‘Echt strak, jongen!’

‘In het begin... dat geschreeuw... mén. Ik dacht...’

‘Maar serieus man, het ging super!’

‘Die hele zaal ging plat voor jou, Levi!’

‘Een gruwelijke drummer ben jij, Jay. Wat een oerkracht!’

‘Jij was ook goed. En jij, Nicole! Serieus, jullie stemmen zijn zo perfect samen!’

Toen ze alles tien keer gezegd hadden en tijdens het opruimen van de instrumenten nog eens tien keer herhaald, wilden de bandleden naar de aula. De denderende muziek tegemoet. Feesten!

‘Goed,’ zei Tjeerd. ‘Maar er zijn natuurlijk altijd verbeterpuntjes. Bij jullie allemaal.’

Ja hoor, dat was weer typisch Tjeerd. Hij leek zo’n coole, relaxte leraar. Hij was niet zo bejaard als de meeste andere docenten, hij droeg leuke kleren en je mocht hem gewoon ‘Tjeerd’ noemen - maar in feite was hij de grootste slavendrijver van allemaal.

‘Wat nou, puntjes?’ Boon spoopte de woorden uit. ‘Wat voor puntjes? Wie bepaalt dat?’

Hij ging recht tegenover Tjeerd staan. Net iets te dichtbij. Dat was dan weer typisch Boon, die altijd overal een gevecht van maakte.

‘Dat nemen we later wel door.’ Tjeerd streek met zijn duim en wijsvinger langs zijn kin. Vroeger had hij vast een puntsikje gehad. Waarschijnlijk miste hij die nog altijd, dacht Levi.

‘Ga je mee?’ vroeg Jay.

‘Ja,’ zei Levi, maar hij wachtte nog even om Boons reactie te horen.

Jay stak zijn hand op en verdween. Nicole volgde hem.

‘Kom,’ seinde ze naar Levi.

‘Wat praat je nou, Tjeerd?’ Boon klonk kwaad. ‘We waren góed. Dat hoorde je toch.’

Laat gaan, man, dacht Levi. Hij grijnsde een beetje naar Tjeerd en duwde Boon in de richting van de deur. Ze kenden elkaar al jaren. Boon was absoluut zijn vriend niet, maar Levi wilde voorkomen dat hij een conflict met Tjeerd zou veroorzaken. Hij had een bloedhekel aan ruzie en het was slecht voor de band.

‘Fok man,’ zei Boon op de gang tegen Levi. ‘Waarom zegt die gast dat tegen mij?’

‘Tegen ons alle...’ begon Levi, maar zijn woorden gingen verloren in het kabaal dat hen tegemoet kwam. ‘Laat maar’ gebaarde hij.

Zodra ze één voet in de aula zetten, werden ze gezien. Nicole, Cecilio en Jay waren al opgegaan in een zee van leerlingen. Als helden ontvangen en ingesloten door vrienden, klasgenoten en bewonderaars. En weggedreven van hen.

‘Le - Vi! - Boon - tje! - Le - Vi! - Boon - tje!’ brulde een groep meiden uit een hogere klas. Net cheerleadermeisjes uit een Amerikaanse film, dacht Levi en als bevroren bleef hij staan. Dit was wat hij wilde. Heel graag. Natuurlijk! Maar nu hij niet meer op het podium stond, wist hij niet hoe hij moest reageren. De kracht die hij op het podium voelde was weggevloeid. Wat was hij nou? Hij gluurde naar Boon. Boon was ook blijven staan, maar hij grijnsde ontspannen. Levi stak zijn handen in zijn zakken en pro-

beerde er net zo losjes uit te zien. De meiden kwamen op hen af.

‘Kijk jongen.’ Boon gaf hem een stomp tegen zijn schouder en knikte met zijn hoofd. ‘Lola en Shanna. Met hun hele hofhouding.’ Boon keek tevreden. Hij riep in Levi’s oor: ‘Die ene chick, die Lola, is dus voor mij. Moet jij opletten.’

Levi kende hen wel. De donkere Lola en de blonde Shanna. Er was geen leerling die hen niet kende. Ze waren de mooiste meisjes van de school. De onbetwiste schoolkoninginnen met altijd een enorme klik meiden achter zich aan. Zoals de groep net naar hen had geroepen, hoorde je dagelijks ‘Shan - na! Shan - na!’ en dan weer ‘Lo - La! Lo - La!’ Alsof steeds één van hen tot opperkoningin gekroond werd.

‘Die Lola is te gek, man,’ schreeuwde Boon in zijn oor. In zijn woorden klonk respect.

Levi ging er vanuit - net als Boon overduidelijk - dat ze op Boon afkwam. Maar ineens kreeg hij door dat Lola’s blik op hem gericht was. Ze moest hém hebben. Hij slikte. Al kon hij op het podium de hele zaal bespelen, nu was hij weer een gewoon derdeklassertje. Een onzeker derdeklassertje. Lang en niet lelijk, maar wel dun en weinig te zeggen. Hij probeerde zich een beetje breder te maken.

Ze was bijna bij hem. Met een schok ontwaakte het afschuwelijke zenuwmonster in zijn buik. Hij kende Lola alleen van een afstand. Zijn mond werd droog. Lola, het stuk van de school. LOLA!

Waarom was hij niet hand in hand met Nicole de zaal in gegaan? Dat had Nicole vast gewild. Samen de overwinning vieren. Maar hij had zich zo nodig met die vervelende Boon moeten bemoeien. En nu stond die Lola voor

zijn neus. Ze staaarde hem met zo'n strakke blik aan dat hij nauwelijks terug durfde te kijken. Maar opeens ging haar mond wijd open in een uitnodigende lach. Wat wilde ze van hem? En iedereen keek natuurlijk. Op het podium was dat geweldig, maar nu voelde het afschuwelijk.

Ze zat een klas hoger. Ze was minstens zestien. Terwijl hij veertien was. Veertien! Wat was nou veertien? Veertien was zo niks.

Hij was de jongste van zijn klas. Elk jaar opnieuw. Het was half mei en bijna alle klasgenoten waren al vijftien geworden. Behalve hij. Eind september was hij pas jarig. Een vroege leerling heette dat. Iedereen was altijd een jaar ouder. Boon zelfs drie jaar omdat hij twee keer was blijven zitten.

Lola riep iets in zijn oor.

'Huh?'

Weer schreeuwde ze iets onverstaanbaars.

'Wat?'

Ze zuchtte overdreven en rolde met haar ogen alsof ze duidelijk wilde maken dat ze niet gewend was zoveel moeite te moeten doen om iets tegen een jongen te zeggen. Toch boog ze zich opnieuw naar hem toe. Ze schreeuwde: '... en jij was goed!'

Levi keek haar aan. Meteen voelde hij hoe zijn nek begon te gloeien. Ze had sluik bruin haar dat ze slordig opgestoken had en lieve ogen. Hazelbruine ogen die hem onbevvangen aankeken. Zijn benen werden week. Opgelaten grijsde hij en wendde zijn gezicht af.

Wat is ze mooi, dacht hij. Hoe kan iemand zo verschrikkelijk mooi zijn. Hoe kunnen gewoon twee ogen, een neus en een mond - iedereen heeft ze - helemaal anders zijn dan bij iedereen die je ooit gezien hebt?

Hij was nooit zo dichtbij haar geweest. Als Lady Gaga was ze. Een ster. Onbereikbaar. Daar droomde hij niet eens van.

Levi schrok op uit zijn gedachten. Hij zag dat Lola zich omgedraaid had en samenzweerderig naar Shanna lachte. Hij had geen idee gehad wat dat geginnegap te betekenen had.

Sta niet zo stom te denken, dacht hij gejaagd. Doe wat, man! Zeg wat! Hij lachte en hoopte dat het er niet al te krampachtig uitzag. Zeg wat, dacht hij toen weer. Wat? Maakt niet uit!

‘Hoe heet je?’ riep hij.

Een fractie van een seconde keek ze hem ongelovig aan. Wie wist nou niet hoe zij heette?!

‘Lola!’ riep ze met verontwaardiging in haar stem. Ze keek hem fel aan. ‘Weet je wel, toch?’

Levi haalde zijn schouders op. Hij voelde zich warm worden. Domme vraag. Maar tegelijkertijd bedacht dat hij het misschien wel stoer was om te doen alsof ze hem nooit eerder opgevallen was.

‘En jij?’ vroeg ze pesterig.

Gespeeld plechtig schudde hij haar hand. ‘Levi van Eijk. Aangenaam.’

Tot zijn opluchting lachte ze. Een echte lach, dacht hij.

Toen boog ze zich weer naar Levi toe. Hij voelde haar warme adem tegen zijn hals. ‘Jullie zouden er nog een danseres bij moeten hebben.’

Spontaan schoot hij in de lach. ‘Ja hoor. Jij zeker.’

Ze knikte enthousiast, spreidde haar armen een beetje en bewoog haar lichaam mooi swingend. ‘Braziliaanse dans.’ Hij keek naar haar en slikte. Ze is gewoon te mooi, dacht hij. Wat moest ze met hem?

‘Ik zal je bij Tjeerd tippen,’ grapte hij.

‘Ja? Doe je dat?’ Ze lachte, pakte zijn bovenarm vast en gaf hem een kus op zijn wang. Meteen begon zijn gezicht te gloeien.

‘Lola! Neeeeee!’ kreunde een aantal meiden. Daarna begon de hele hofhouding te joelen. ‘Lo - La! Lo - La!’

Lola giechelde. En toen lachte ze zo hard dat ze even haar buik vasthield en helemaal dubbelboog.

Levi wendde zijn rode hoofd opzij. Zag Nicole wat er gebeurde? Hij bespeurde haar nergens. Gelukkig. Hij zag hoe Boon juist zijn arm om Shanna sloeg. ‘Shan - na! Shan - na!’ deed de hofhouding direct. Sjonge, dacht Levi. Wat konden meiden afschuwelijk aanstellerig zijn.

Boon liet Shanna, waarschijnlijk zijn tweede keus, even los en deed een stap naar Levi toe.

‘Je moet je kaak een beetje dichthouden!’ toeterde hij in Levi’s oor. Hij wachtte tot Levi hem niet begrijpend aankweek en schreeuwde toen: ‘Het kwijl loopt eruit, man!’

‘Loser,’ zei Levi, maar net niet luid genoeg voor Boon om het te horen.

Pff, dacht hij. Het mooiste meisje van de school en ik. En Nicole. En Boon. Heb ik weer.